Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἀπὸ τὸν «Ὁράτιο καὶ τὴν Ἀγνὴ» τοῦ Μολιέρου)

(Ἡ Ἀγνὴ στὸν Ὁράτιο).

Θέλω νὰ σοῦ γράψω πολλά, ἀγαπημένε μου, μὰ δυσκολεύομαι πῶς κι' ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω...

Στὸ μυαλό μου ἀναδεύονται ἕνα σωρὸ σκέψεις καὶ ἰδέες γιὰ τὸ λατρευτό σου ἄτομο, ποὺ θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν τὶς εἶχες καὶ σὺ γιὰ μένα... Πῶς νὰ σοῦ τὶς ἐκφράσω ὅμως;... Πῶς νὰ σοῦ τὶς γράψω;...

Φοβοῦμαι... Δυσπιστῶ στὰ λόγια μου...

Γιατί, καθὼς ξέρεις, ἐτρόβηξα πολλὰ ἀπ' τοὺς δικούς σου... Πάντα φρόντιζαν νὰ μὲ κρατοῦν σὲ μιὰ φρικτὴ ἀπόστασι ἀπὸ σένα... Ποτέ μου δὲν μάθαινα τὴν ἀλήθεια γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ ὑγεία σου, τὸ μέλλον σου, τὰ σχέδιά τους γιὰ σένα... Πάντα φρόντιζαν νὰ σὲ συκοφαντοῦν μπροστά μου, ὕπουλα καὶ ἐπιτήδεια, γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ σὲ βαρεθῶ, νὰ σὲ μισήσω... Τόση ἦταν ἡ λύσσα τους νὰ μὲ χωρίσουν ἀπὸ σένα, ὥστε γιὰ νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους μεταχειρίστηκαν τὰ πιὸ ἄθλια καὶ καταφρονεμένα μέσα... Ἀδιαφοροῦσαν ἂν μ' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ζημίωναν τὴν ὑπόληψί σου... Καὶ ἦσαν δικοί σου, συγγενεῖς σου, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀγαπημένε μου!...

Ναί... Δυσπιστῶ στὰ λόγια μου... Σὰν σκοτεινιὰ ποὺ ἅπλωσαν ὁλόγυρά μου, τόσον καιρὸ τώρα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, δὲν ἔβλεπα καθαρὰ τὴν ἀληθινὴ κατάστασι... Καί, φυσικά, φοβοῦμαι τώρα, ἀγάπη μου γλυκειά, φοβοῦμαι μήπως σοῦ γράψω κάτι ξέννοιαστα κι' ἄθῶα, καὶ σὲ πικράνω ἄθελά μου...

Ναί... Φοβοῦμαι... Θόλωσαν καὶ μπερδεύτηκαν πειὰ στὸ μυαλό μου ἀλήθειες καὶ ψευτιές... Καὶ δὲν ξέρω ἂν πρέπει νἆμαι μαζύ σου θυμωμένη, ἢ νὰ σοῦ ζητήσω συγνώμη ταπεινά...

Ἔχω πελαγώσει ἀληθινά, ἀγαπημένε μου... Τὸ μυαλό μου εἶνε σκοτισμένο ἀπὸ χίλιες-δυὸ σκληρὲς καὶ πικρὲς ἀπορίες ἐναντίον σου... Φουρτουνιάζω ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι σὰν σκέπτομαι τὴ στάσι σου, τὴν ψυχρὴ κι' αἰνιγματικὴ ἀπέναντί μου...

Μὰ εἶμαι μήπως σίγουρη ἂν φταῖς πραγματικά; Μήπως κι' ἐγὼ πολλὲς φορές, ἐπηρεασμένη ἀπ' τὶς ἐπιτήδειες καὶ σκάτιμες κακογλωσσιὲς τῶν δικῶν σου, δὲν φερνόμουν σὰν ξένη κι' ἀδιάφορη ἀπέναντί σου;

Ἀνήξερος ἐσύ, ἀνύποπτος γιὰ ὅσα πλεκόντουσαν κρυφὰ εἰς βάρος σου, παραξενευόσουν μὲ τὴν ψυχή μου στάσι... Καὶ τότε μὲ πλήρωνες, φουρκισμένος μὲ τὸ δίκηο σου, μὲ τὴν ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη μονέδα...

Ἔννοια σου, ἀγαπημένε μου... Καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα εἶσαι τυχερός... Εἶσαι τυχερὸς ποὺ μ' ἀγάτησες τρελλὰ καὶ μ' ἀγαπᾶς καὶ τώρα... Γιατὶ βρῆκες πάντα, καὶ θὰ βρίσκῃς καὶ στὸ μέλλον, ἕνα προτέρημα σωτήριο νὰ σταλίζῃ τὴν ψυχή μου...

Ποιό;... Τὸ νὰ μὴ ντρέπωμαι καθόλου νὰ ὁμολογῶ τὶς πλάνες καὶ τὰ σφάλματά μου... Τὸ νὰ μὴ ντρέπωμαι καθόλου νὰ κάνω ὑποχωρήσεις πρώτη, ὅταν νοιώθω πὼς βρίσκεται τὸ ἄδικο μὲ τὸ μέρος μου...

Ἔτσι καὶ τώρα... Κλαίω πικρὰ γιὰ τὴν ἄδικη καὶ ψυχρή μου στάσι ἀπέναντί σου... Δὲν δικαιολογοῦμαι μὲ τὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι μὲ ψύχραναν μὲ τὶς ψευτιές τους οἱ δικοί σου... Ἔπρεπε ν' ἀκούσω καὶ τὴ δική σου ἀπολογία...

Φάνηκα ἐπιπόλαιη... Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, καθόλου δὲν θὰ μ' ἔννοιαζε, ἂν πλήρωνα μονάχη μου τὶς συνέπειες τῆς στάσεώς μου, τῆς ἀπερισκεψίας μου καὶ τῆς ἐπιπολαιότητός μου... Ἐκεῖνο ποὺ μὲ καίει ὅμως εἶνε τὸ ὅτι πλήρωσες καὶ σὺ φρικτά, ἐσὺ ὁ ἀνύποπτος κι' ἀθῶος, τὶς δικές μου ἁμαρτίες...

Συγχώρεσέ με τώρα, ἀγόρι μου ἀγαπημένο... Σκέψου πὼς ἔπια κι' ἐγὼ φαρμάκια ἐξ αἰτίας σου... Σκέψου πὼς ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα, θὰ ἤμουν ἀδιάφορη γιὰ ὅσα θἄκουγα εἰς βάρος σου... Μὰ γιὰ νὰ μοῦ κοστίζουν τόσο πολὺ σκληρά, γιὰ νὰ ἀναστατώνουν τόσο φρικιαστικὰ τὴ σπαραγμένη μου ψυχή, θὰ πῆ πὼς δὲν μοῦ ἦσουν ξένος... Ναί...

Θὰ πῆ πὼς σ' ἀγαποῦσα καὶ σ' ἀγαπῶ τρελλά..

Κάνω ἄραγε καλά, ποὺ ἀνοίγω ἔτσι διάπλατα τὴν ψυχή μου;... Κάνω ἄραγε καλά, ποὺ σοῦ τὸ λέω, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τόσο καθαρὰ καὶ ξάστερα;... Κάνω ἄραγε καλά, ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο βαθειὰ καὶ σοῦ τὸ ἐκφράζω κιόλας;...

Δὲν ξέρω... Ἂς μοῦ τὸ βγάλει σὲ καλὸ ὁ Πανάγαθος Θεός... Γιατὶ πάντα φοβόμουν τὰ πλάνα τῶν νέων λόγια... Πάντα δυσπιστοῦσα στοὺς ὅρκους των... Καὶ πάντα τοὺς κρατοῦσα σὲ ἀπόστασι ἀπ' τὴν καρδιά μου... Δὲν εἶχα ἄδικο σ' αὐτό...

Ἦσαν σωστὲς ἡ δυσπιστίες μου ἐκεῖνες... Ἦταν σωστὴ ἡ ἐπιφύλαξί μου ἀπέναντί τους... Ἔβλεπα τὶς φίλες μου νὰ κλαῖν, νὰ χύνουν δάκρυα φαρμακερὰ καὶ νὰ σπαράζεται ἡ καρδιά τους, γιατὶ εἶχαν τὴν ἀφέλεια νὰ πιστέψουν πλάνους ὅρκους... Νὰ δώσουν πίστι σὲ λόγια ψεύτικης ἀγάτης...

Εἶχα μιὰ φήμη ἀγριμιοῦ. Ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἡ καρδιά μου ἦταν πέτρινη κι' ἀναίσθητη... Κι' ὅσοι φλερτάριζαν στὴν ἀρχὴ μάταια μαζύ μου, ἀποτραβιόντουσαν κατόπιν ντροπιασμένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία...

Μὲ βάφτισαν «Τέρας ἀπονιᾶς», παραμέρισαν ἀπ' τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μου, ἡσύχασαν μαζύ μου... καὶ ἡσύχασα κι' ἐγὼ ἀπὸ κείνους. Ζοῦσα σὲ μιὰ γαλήνη ζηλευτὴ κι' ὀνειρεμμένη...

Μὰ φάνηκες ἐσὺ μπροστά μου... Κι' ἔχασα τὸ πᾶν!... Ἔχασα τὸ μυαλό μου καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴ γαλήνη... Ἔχασα τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ βλέφαρά μου καὶ τὴν ἠρεμία ἀπ' τὸ κορμί μου... Καὶ πόνεσα πολλὲς φορές... Κι' ἔκλαψα ἄλλες τόσες...

Μὰ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ κέρδισα τὸ πᾶν!... Κέρδισα τὴν ἀγάτη σου καὶ τῆς ζωῆς μου τὸν ἀπώτερο σκοπό... Κέρδισα τοῦ μυαλοῦ μου καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν τρομερὴ ἀπασχόλησι, μὲ ὅσα συνδέονται μαζύ σου... Κέρδισα καιρὸ ἀπ' τὴν ἀγρύπνια μου καὶ τὸν ξοδεύω κι' αὐτὸν ἀλύπητα μὲ τὸ νὰ σκέπτωμαι ἀδιάκοπα ἐσένα... Κι' ἂν ἔχασα τὴν ποθητὴ γαλήνη τοῦ κορμιοῦ μου, ἀποζημιώθηκα μὲ τὸ παραπάνω, λαχταρῶντας, μὲ ἀνείπωτη ἡδονή, τὴ γλυκειά σου παρουσία πλάϊ μου...

Κι' ἂν πόνεσα πολλὲς φορὲς κι' ἔκλαψα ἄλλες τόσες, βρῆκα βάλσαμο οὐράνιο στὴν ἀγάτη σου...

Μὴ μοιάσῃς μὲ τοὺς ἄλλους, ἀγάπη μου μοναδικὴ κι' ὀνειρεμμένη... Ποτέ σου μὴν καταχραστεῖς τὴν ἀδυναμία μου καὶ τὴ λαχτάρα μου γιὰ σένα... Νοιώσε το καλά, ὅτι εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα... Σκέψου πὼς τίποτε δὲν μπόρεσε, τόσον καιρό, νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ μένα... Ναί...

Σκέψου πὼς μάνιασαν οἱ ἐχθροί μας νὰ καταφέρουν τὸν χωρισμό μας... Σκέψου πὼς ἔβαλαν μπροστά, γιὰ νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους, χίλια-διὸ μέσα τρομερά... Μέσα μὲ πλουμιστό, ἀπατηλὸ κι' ἔλκυστικὸ ἐξωτερικό, μέσα ἱκανὰ νὰ ξεγελάσουν τὴν πιὸ παμπόνηρη ἀλεποῦ...

Εἶδες καὶ μόνος σου ὡστόσο, πὼς ὁ σκοπός τους κατρακύλησε σὲ συντρίμματα μπρὸς στὴν ἀκλόνητη καὶ χιλιοθέμελη ἀγάτη μας... Μπρὸς στὴ βαθειά μας πίστι γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀφοσίωσι, ποὺ δένει τὶς ψυχές μας σφιχτὰ καὶ ἀμοιβαῖα...

Εἶδες κι' ἔννοιωσες πολλὲς φορές, πόσο συγκλόνιζαν τὴν ὕπαρξί μου τὰ λόγια σου τὰ τρυφερὰ κι' οἱ ὅρκοι τῆς ἀγάτης σου... Τόσο βαθειὰ τάραζαν τὴν ψυχή μου, τόσο εὐτυχισμένη μ' ἔκαναν, καὶ τόσο μ' ἀνάγκαζαν νὰ ξεχνῶ τὶς περασμένες πίκρες μου, ὥστε παρακαλοῦσα πάντα, μὲ δίψα καὶ μὲ πόθο, νὰ μὴ χωρίζαμε ποτὲ μας... Ἤθελα καὶ θέλω νὰ σ' ἔχω πλάϊ μου αἰώνια...

Ναί, ἀγόρι μου γλυκό... Θέλω νὰ μὲ νανουρίζῃς πάντα μὲ λόγια χαδιάρικα ἀγάτης, τὴν ὥρα ποὺ θὰ βρίσκομαι ἀνάλαφρα γυρτὴ στὴν ἀγκαλιά σου... Θέλω πάντα ν' ἀκουμπῶ ἀπαλὰ τ' αὐτί μου στὸ ἀνδρικό σου στῆθος καὶ νὰ νοιώθω πὼς εἶνε ἀποκλειστικὰ δικός μου ὁ κάθε δυνατὸς παλμὸς τῆς καρδιᾶς σου... Ναί...

Πάντα θέλω ν' ἀκούω τὸ λεπτό σου στόμα νὰ ἀπαλοχαϊδεύῃ τὴν καρδιά μου μὲ γλυκόλογα λατρείας... Καὶ πάντα θέλω νὰ σὲ πιστεύω σὲ ὅλα... Νὰ μὴν ἀμφιβάλλω σὲ τίποτα... Κάθε σου λόγος καλὸς νἆναι κι' ἀκλόνητη ἀλήθεια... Καὶ κάθε σου κίνημα, γιὰ μένα, ἀφοσιωμένο καὶ στοργικό, νἆναι βγαλμένο ἀπ' τὴν ψυχή σου... Πάντα λαχταρῶ νὰ γίνουμε ζευγάρι, παντοτεινὸ κι' ἀγαπημένο... Καὶ μπρὸς στὸν θάνατο ἀκόμα, ἀχώριστο κι' ἀφοσιωμένο...

Ἔλα λοιπόν, καλέ μου... Ἂς λείψουν γιὰ πάντα ἡ παρεξηγήσεις ἀναμεταξύ μας... Πίστεψε ὅσα ἀκοῦς ἀπ' τὸ στόμα μου μονάχα... Καὶ πιστεύω, στὸ ὑπόσχομαι, ὅσα μοῦ λὲς ἐσὺ καὶ μόνος, ἀλλὰ ὅσα νὰ μ' ἐπηρεάζουν τῶν καλοθελητῶν μας ἡ δῆθεν ἐκδουλεύσεις...

Ἔλα, καλέ μου... Σβῦσε ἀπ' τὴν ψυχή μου μὲ δυὸ σου λέξεις κάθε οἰκτρὴ ἐντύπωσι, ποὺ μπορεῖ ν' ἀπόμεινε κεῖ μέσα, ἀπὸ λογῆς-λογῆς πρόστυχες συκοφαντίες τῶν ἐχθρῶν σου...

Ἔλα, καλέ μου... Μὴ μ' ἀφίνεις ὁλομόναχη κι' ἀδύναμη, στὴ σκληρὴ αὐτὴ πάλη τῆς ἀγάπης μου μὲ τοὺς ἐχθρούς σου... Θέλησε καὶ σὺ νὰ ξεδιαλύνῃς μὲ δυὸ σου λέξεις τὰ σύννεφα τὰ βαρειὰ ποὺ σκιάζουν τὴν ἀγάπη μας... Ἐξηγήσου... Κι' ὅ,τι μοῦ πεῖς, θὰ σὲ πιστέψω... Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, καλέ μου...

Η ΑΓΝΗ ΣΟΥ